

Jason Rekulak

VAGY HALLGASSON
ÖRÖKRE

I

A telefonomon az ISMERETLEN HÍVÓSZÁM felirat világított, ami általában valamilyen átverést jelent, de azt hiszem, beszélgetni támadhatott kedvem, mert mégis felvettem.

– Halló!

– Apa?

Akkora lendülettel pattantam fel, hogy alaposan bevertem a térdem a konyhaasztalba, a kávémmel meg a szalonnás rántottámra ömlött.

– Maggie? Te vagy az?

Válaszolt, de nem tudtam kivenni a szavakat. Nagyon halkan hallottam. A vonal sziszegett és recsegett, mintha bármelyik pillanatban megszakadhatna.

– Tartsd, drágám. Alig hallak.

Telefonálás szempontjából a konyha a legrosszabb helyiség a házamban, soha nincs egy-két sávnál nagyobb jelerősség. Bevittem a telefont a nappaliba, és rögtön meg is botlottam pár fadarabban, melyekből éppen dohányzóasztalt készültem fabrikálni. Csak egy kis asztalosmunka, amivel elütöttem az időt esténként, de sosem tudtam rávenni magam, hogy be is fejezzem, úgyhogy a szőnyeg tele volt csavarokkal és fűrészporral.

Átvágtam a rendetlenségen, és végigrohantam a folyosón Maggie szobájába. Van egy aprócska ablaka, amelyik a hátsó kertünkre és a régi Lackawanna vasútvonalra néz, és ahogy nekidőltem az üvegnek, a jel három sávra ugrott fel.

– Maggie! Így már jobb?

– Halló! – Még mindig millió mérföldekre volt a hangja. Mintha a tengerentúlról hívott volna. Vagy egy távoli vadon mélyén lévő kunyhóból. Vagy egy föld alatti garázsban hagyott kocsi csomag-tartójából.

– Apa, hallasz engem?

– Jól vagy?

– Apa? Halló! Hallasz?

A fülemhez szorítottam a telefont, és belekiáltottam, hogy igen, IGEN!, hallom őt.

– Hol vagy? Segítségre van szükséged?

Itt kattant egyet a vonal.

A HÍVÁS MEGSZAKADT.

Három éve ez volt az első beszélgetésünk, és még egy percig sem tartott.

2

Viszont megvolt a száma. Halleluja! Végre el tudtam érn! Megnyomtam a VISSZAHÍVÁS gombot, de foglaltat jelzett. Újra próbáltam, kétszer-háromszor-négyszer: foglalt-foglalt-foglalt-foglalt. Hát persze, mert ő is hívott engem. Annyira izgatott voltam, hogy remegett a kezem. Leállítottam magam, hogy ne hívjam újra, csak vártam, hogy megszólaljon a telefon. Leültem az ágy lábához, és türelmetlenül körbepillantottam a lányom hálószobájában.

Még itt volt az összes régi holmija. Soha nem voltak hálóvendégeim, soha nem volt okom megszabadulni a cuccaitól. A falon a gimnáziumi poszterei: a One Direction és a Jonas Brothers, meg egy fáról lógó, bénán vigyorgó lajhár. Volt egy nagy polcnyi sporttrófea és egy óriási fonott kosár, tele plüssállatokkal. A legtöbb napon csukva tartottam az ajtót, és megpróbáltam nem tudomást venni a szoba létezéséről. De néha-néha azért, gyakrabban, mint ahányszor be mertem vallani magamnak, bejöttem, leültem a hatalmas babzsákfotelbe, és felidéztem az emlékeket azokból az időkből, amikor még mindannyian itt voltunk, és még családként viselkedtünk. Emlékszem, ahogy Colleen és én bepréselődtünk a kis franciaágyba, Maggie beült közénk, mi pedig hülyére röhögtük magunkat, miközben a *Jó éjszakát*, *gorillát* olvastuk neki.

Megcsörrent a telefonom.

Ugyanaz az ismeretlen hívó.

– Apa? Így már jobb?

Most már tiszta volt a hangja. Akár mellettem is ülhetett volna, átöltözve az oroszláncirályos pizsamájába, lefekvéshez készen.

– Maggie, jól vagy?

– Jól vagyok, apa.

– Minden rendben? Hol vagy?

– Itthon. Úgy értem, a lakásomban. Bostonban. És minden rendben van.

Vártam, hogy folytassa, de nem szólt egy szót sem. Talán nem tudta, hol kezdje. És én sem tudtam, tényleg nem. Hányszor képzeltem el ezt a pillanatot! Hányszor próbáltam el ezt a beszélgetést a zuhany alatt! Most végre megtörtént, és csak annyit tudtam ki-nyögni:

– Megkaptad a képeslapjaimat?

Mert, istenem, annyit küldtem ennek a gyereknek: születésnap-i üdvözlőlapokat, halloweenkártyákat és egyszerű képeslapokat, csak úgy. Mindig tíz-húsz dollár zsebpénzzel és egy rövid üzenettel.

– Megkaptam – mondta. – Már egy ideje fel akartalak hívni.

– Nagyon sajnálom, Maggie. Ez az egész helyzet...

– Nem akarok beszélni róla.

Nem akar beszélni róla. Jó. Oké. Úgy éreztem magam, mint egy túsztárgyaló a *Rescue 911*-ben. Az első számú célom az volt, hogy Maggie-t vonalban tartsam, hogy beszéljen, ezért egy biztonságosabb témára tereltem a szót.

– Még mindig a Capacitinél vagy?

– Igen, épp három éve.

Maggie nagyon büszke volt arra a munkára. Pont akkor vették fel a Capacitihez, amikor a gondjaink kezdődtek, és jóval azelőtt, hogy bárki is hallott volna a helyről. Akkoriban csak egy volt a kis-millió cambridge-i startupcég közül, amelyik azt ígérte, hogy egy új, szigorúan titkos technológiával megváltoztatja a világot. Jelenleg nyolcszáz alkalmazottjuk van három kontinensen, és épp most csináltak egy Super Bowl-reklámot George Clooney-val és Matt Damonnel. Mindent elolvastam, amit csak találtam a cégről, mindig abban a reményben, hogy valahol felbukkan a lányom neve,

vagy legalábbis bepillantást nyerhetek az életének és a karrierjének az alakulásába.

– Azok az új Chevyk elképesztően néznek ki – mondtam neki. – Amint lejjebb mennek az áruk...

Félbeszakított a mondat közepén.

– Apa, van egy jó hírem. Férjhez megyek.

Nem tartott szünetet, nem hagyott időt, hogy feldolgozhassam az információt. Egyszerűen csak ontani kezdte a részleteket, mintha már képtelen lett volna visszatartani őket. A vőlegényét Aidannek hívják. Huszonhat éves. A családja a New Hampshire-i nyaralójukban rendezi a fogadást. Én persze még mindig az első bombahírnél tartottam.

A lányom férjhez megy?!

– ...És mindazok ellenére, ami történt – folytatta Maggie –, nagyon szeretném, ha ott lennél.